

ваше като старо, гъсто, черно, отлежало вино, тя освежаваше като лек горски ветреца през пролетно утро, тя галеше като нежноснежен пух. Всички бяха се забравили, заслушани в сладките звуци, всички бяха отмалели от наслада, та когато Орфей скърши последните бодри и радостни извивки, никой не се помръдна, и никой не знаеше колко време беше се изминало в това неизразимо блаженство. И владетелят, и сановниците, и съветниците, и управителите, и всички слуги стояха още като упоени и не дигаха глави.

— Отивам си, — рече Орфей като постоя и почака да му продумат нещо. — Оставих овцете си на дяда Таса, не знам дали ги е откарал дома.

Пръв се сепна владетелят. Той стана, пристъпи важно и тържествено до малкото овчарче, сложи ръка на рамото му и го погледна мило.

— Остави стадото, — рече той успокоително и кротко, — то няма да се загуби. Пък и да се загуби, не е голяма беда.

— А татко? — учуден и леко изплашен дигна очи Орфей. — Как ще му се мярна сетне?

Владетелят се усмихна толкова снизходително, че някои от сановниците и съветниците си смигнаха и се изсмяха гласно.

